

ЈЕЗЕРО

Ох, када би године,
Псс...разлегла се планина
Ја сам мокар,
Са зеленом водом на раменима,
Глас воде међу прстима,
Бистрине у коси,
Низ образе у жељу.
Кућица од тела у хладној води.
Унутра спава моја душа.

Насликао бих птицу,
Када бих само могао.
Да јој стегнем перо,
Да полетимо скупа,
Да одлетимо онамо,
Далеко, изнад врха.

Насликао бих рибу.
Сребрну и доброћудну,
Када бих само могао.
Када бих само пераје,
па испод површина,
до дна испод дна.

Обамре понекад тело,
Душа тада трага.
Медаљон са знаком носим,
Тежак чаробни прстен,
Кристал на челу и
Две боје у души.
И не марим што пролази,

Плачем што не досежем.
Ох, када би године,
Тишином испуниле кругове.

Дан за пентаграмско сазвежђе,
Дан за комету пролазницу,
Слеће већ великим репом,
Терам је да слеће у плаво.
Испод је језеро.

Ооох, како је само уронила,
После толиких прелетених година.
Ох, када би године упловиле,
Када би из ружних снова испловиле,
Кад би...

Светлуца кућа на дну језера.